

за причината на заблудението имъ.

— Признавамъ се заключилъ той, че никѣтъ не очаквахъ отъ Василия Ивановича, да изпълни съ такова геройство дадената си дума да говори право, но рѣзультата на подвига му примина даже очакванието ми.

— Виждашъ ли на, обърнала се лѣлята къмъ брата си: Азъ ти казахъ, че той напраздно не ще да ни обижда; но ти никога не искашъ

— Да та слушамъ! доисказалъ чичата, отдавна познатата му фраза; като прибавилъ, азъ съмъ благодаренъ, че Василчо не е лудъ.

— Сега и азъ мога Ви се извѣня, чичо, което неможехъ да направа тогава, тъй като бѣхъ далъ дума на Чицова, да не се извѣнявамъ за послѣдствията, които могатъ да произлѣзтъ отъ казаното ми право. А предъ Васъ Дарию Иванова не мога да се извѣня даже, и сега, тъй като всичко що казахъ е най чистото.

— Не ми трѣба това отъ Васъ, защото пакъ Ви считамъ лутъ.

— А ако Ви Теодоре Ивановичъ, обърналъ се Налитаевъ, къмъ Раздеевъ, се считате обиденъ влѣдствие на повѣдението ми, което ако Ви е докачило то давамъ ви право да се оплачите на Сжда; Неце ли бѣде вѣдно, ако дадете гласностъ на тая работа?

— Азъ считамъ даже за унижение да се споря съ Васъ отговорилъ високо Раздеевъ, като излизалъ изъ стаята.